

РЕШЕНИЕ

№ 11660

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **9728** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е след като с Определение № 29417 от 10.09.2025 г. на АССГ по адм.дело № 8826/2025 г. производството по делото е разделено, като за разглеждане по делото е оставена жалбата на К. А., гражданка на С., [дата на раждане], паспорт № N., , срещу Отказ за издаване на виза вид Д от 31.07.2025 г. на Консулско длъжностно лице - Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Й., и е разпоредено жалбите на А. А. и на О. А., подадени чрез законния им представител К. А., гражданка на С., да се обособят в самостоятелни съдебни производства.

Предмет на разглеждане по настоящото дело е жалбата на О. А., гражданка на С., [дата на раждане], паспорт № N., действаща чрез законния си представител К. А., гражданка на С., [дата на раждане], паспорт № N., която жалба е подадена чрез адв.А., срещу Отказ за издаване на виза вид Д от 31.07.2025 г. на Консулско длъжностно лице - Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Й., по нейно заявление от 03.02.2025 г.

С жалбата се твърди незаконосъобразност на административния акт като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правните разпоредби, без да е извършен анализ на представените от заявителя документи. Оспорващата страна излага доводи, че с отказа се засяга в значителна степен, повече от необходимото, правото на личен и семеен живот на неговия адресат по смисъла на чл.8, § 1 и § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Нарушението на чл.8, § 1 от ЕКЗПЧОС е довело до засягане на законните права на малолетно дете и на неговото

семейство, тъй като вследствие на постановения отказ е последвало принудително разделяне на семейството и трайно откъсване на съпругата и децата от баща им. Изтъква, че с Решение № 11519/05.11.2024 г. на Председателя на Държавната агенция на бежанците на бащата Т. А. А. е разрешено да се събере със семейството си на територията на Република България. Сочи, че съгласно чл.24 от Хартата на основните права на Европейския съюз децата имат право на закрила и на грижите, необходими за тяхното благоденствие, като в чл.9, § 1 от Конвенцията за правата на детето, държавите страни по конвенцията, осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля освен когато това е необходимо за защита на висшите интереси на детето. Оспорващата страна се позовава на чл.2, б.г) от Директива 2003/86/ЕО - събиране на семейство означава влизане и пребиваване в държавата-членка на членове на семейството на гражданин на трета държава, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел съхраняване единството на семейството. Твърди, че постановеният отказ не съответства на преследваната законова цел. От Съда се иска да отмени обжалвания отказ и да върне преписка за ново произнасяне. Претендират се разноските по делото. В с.з. оспорващата страна се представлява от адв.И.-А., която поддържа жалбата, моли за отмяна на акта и връщане преписката на административния орган с указания при липса на други законови пречки да издаде исканата виза. Претендира разноски. Ответникът - З. при Посолството на Република България в А., Й., в с.з. не се явява, не се представлява, не взема становище.

Съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 03.02.2025 г. О. А., малолетна, действаща чрез своята майка и законен представител К. А., е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Към заявлението са представени: национален паспорт на апликанта, издаден от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 11519/05.11.2024 г. на Председателя на ДАБ, национален паспорт и карта на чужденец с хуманитарен статут на Т. А. А., ЕГН: [ЕГН], свидетелство за семейно положение.

По заявлението е постановен отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D от З. при Посолството на Република България в А., Й.. Като правно основание за отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.9, т.17, т.22 и т.24 ЗЧРБ, като е допълнено, че представените документи и направените от апликанта заявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Няма осигурена издръжка през време на пребиваването си в страната. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание. Има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

По делото се приеха следните писмени доказателства:

От жалбоподателя – превод на писмени доказателства на български език.

От Дирекция "Миграция" в МВР - писмо, че не участва в националното консултиране по издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание решения за събиране на семейства от ДАБ.

От ДАНС - писмо, че в хода на съгласувателната процедура по подаденото заявление не е изразявала становище.

От Агенцията за социално подпомагане - социален доклад за малолетната жалбоподателка.

При така установените факти Административен съд-София град обосновава следните правни изводи:

Отказът е връчен на 31.07.2025 г., а жалбата е подадена в АССГ на 12.08.2025 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК. Същата е подадена от страна, за която е налице правен интерес от оспорването,

чрез надлежно упълномощен адвокат (л.18). В случая е отказано издаване на виза тип Д. Съгласно чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на такъв тип визи не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В жалбата са наведени основания за нарушено право на зачитане на личния и семеен живот - чл.8, ал.2 от ЕКЗПЧОС. Ето защо следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съгласно който, в случаите на отказ за издаване на виза, на някои от основанията изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 ЗЧРБ, се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налици ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 ЗЧРБ и чл.34 НУРИВОВР.

Административният акт е подписан от М. Г., Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в А., Й.. Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. (л.77) на Министъра на външните работи, на основание чл.34, ал.1 и ал.2 НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение приложение №7 и №8 към чл.34, ал.2 НУРИВОВР. Със Заповед № 1/26.01.2025 г. (л.80) на Посланика на РБългария в А., Й., на М. Д. Г. – втори секретар, нотифициран, завеждащ „Консулска служба“ и МОЛ в ДП-А., са делегирани правомощия по чл.34 НУРИВОВР.

Спазена е установената форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Актът носи подписа на неговия издател и в него е указан редът за обжалването му. Съдържат се една част от реквизитите по Приложение №7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, като в съобразителната му част са посочени датата на подаване на заявлението от чужденеца; правното основание за издаването му и приетите от органа фактически основания.

ЗЧРБ урежда реда и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България. Разпоредбата на чл.9а от закона регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи - чл.10, ал.1 НУРИВОВР.

В оспорения отказ ответникът е визирал четири правни основания за постановяването му: чл.10, ал.1, т.9, т.17, т.22 и т.24 ЗЧРБ. Съгласно чл.10, ал.1, т.9 ЗЧРБ отказва се издаване на виза, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. В представеното заявление е посочено, че разходите за пътуване и престой по време на престоя на кандидата са покрити от нейния баща, както и че е осигурено настаняване. В тази връзка е представен Трудов договор на бащата на О. А., договор за наем и застрахователна полица

издадена от ЗК „УНИКА“ АД.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Към заявлението за виза е представено Решение № 11519/05.11.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което на основание чл.34, ал.1 и 2 ЗУБ е разрешено на бащата Т. А. А., с предоставен хуманитарен статут в Република България, да се събере със семейството си на територията на Република България, в това число: съпругата му К. А. Х., и техните деца: А. Т. А. и О. Т. А..

Съгласно чл.10, ал.1, т.22 и т.24 ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и отказва се издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Съдът намира, че последните две правни основания не са отнесени към конкретните факти, заявени в представените от молителя документи. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Не се сочи кои изявления и кои документи не представляват годно доказателство относно намерението и целта на пътуване на лицето; кои са липсващите документи, които е следвало да бъдат представени в хода на адм. производство, за да се одобри заявлението за виза. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип "D" в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на ВАС (Решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм.дело № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. по адм.дело № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 03.12.2020 г. по адм.дело № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. по адм.дело № 7720/2020 г.).

Със заявлението е посочено, че целта на пътуването е събиране на семейството. В дадения случай административният орган не е взел предвид наличието на стабилен административен акт – Решение № 11519/05.11.2024 г. на Председателя на ДАБ за разрешено събиране на семейството. Съгласно чл.34, ал.7 ЗУБ визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал.2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила, е преценил, че са налице предпоставките по закона да се събере едно семейство. В потвърждение на горното е писмо от ДАБ до Директора на Дирекция „К. отношение“- МВНР, че във връзка с предоставено разрешение по молба на Т. А. А., за събиране на семейството, на сирийският гражданин с предоставен хуманитарен статут, семейните връзки са установени и моли за съдействие Посолството в Република България в [населено място], Й. за издаване необходимите документи за пътуване при поискване на съпругата и децата на Т. А. А..

С оглед на изложеното Съдът намира, че в оспорения административен акт липсват мотиви – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 АПК поради неспазване на изискванията на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Изложеното навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него.

Принципът за висшия интерес на детето, установен в чл.3, § 1 от Конвенцията на ООН за закрила

на детето, е от основополагащо естество и всички публични органи следва да му отдават първостепенно значение, когато предприемат мерки, свързани с деца. В коментара на конвенцията на комитета по правата на детето (CRC/C/GC/12 29 май 2013 г.) се посочва, че чл.3, § 1 има за цел гарантиране на разглежданото право във всички решения и действия, отнасящи се до децата. Според чл.3, § 2 от Конвенцията държавите – страни по нея се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки. В този смисъл, задължението на държавите надлежно да се съобразяват с най-добрите интереси на детето е комплексно и обхваща всички обществени и частни институции за социално подпомагане, съдилища, административни и законодателни органи, включващи процедури свързани с деца или отнасящи се до тях.

С приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството съгласно чл.8, ал.5 ЗЧРБ на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 НУРИОВОП). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 г. относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците, поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството.

Събирането на семейството при всички случаи трябва да визира членовете на семейното ядро, а именно баща, майка и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). В разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, § 4 от Директива 2003/86/ЕО е въведено изискване за надлежно мотивиране на решението за отказ на заявлението. Държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството, съгласно предвижданията на акта, на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, § 1). В настоящия случай административният орган не е посочил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство са недоказани и необосновани, както съдът изтъкна по-горе. Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство Съдът намира отказа за несъответен и на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 АПК. "Събиране на семейство", съгласно чл. 2, б. "г" от Директива 2003/86/ЕО, означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице.

Съдът намира за житейски неправилно и в противоречие с целта на закона, на малолетно дете да се откаже издаване виза за дългосрочно пребиваване, при положение, че на бащата на същото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на него е издадено решение на Председателя на ДАБ, с което му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си и с две си малолетни деца, едно от които е жалбоподателят. Видно от представените доказателства и при разгледаните обстоятелства по делото, бащата на жалбоподателя работи от една година на територията на Република България. Осигурил е условия да събере семейството си, като е наел жилище, получил е и официално разрешение за това по предвидения законов ред. С обжалвания отказ семейството му е принудено да остане разделено. В конкретния случай безспорно се нарушават в значителна степен, повече от необходимото права, гарантирани в чл.8 ЕКПЧ. При наличие на решение за събиране на семейството,

постановеният отказ за издаване на виза е несъмнено в противоречие с висшия интерес на детето, а именно да живее и да бъде възпитавано и от двамата си родители в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ и Конвенцията на ООН за закрила на детето.

Налага се извод, че отказът е необоснован. В него липсват конкретни и ясни мотиви, бланкетните фактически такива не са подкрепени, чрез представяне на достоверни и надеждни доказателства и не кореспондират с представените към преписката документи. Когато се отказва предоставянето на определено право, следва за лицето, на което същото е отказано, да е ясно посочена причината за това, тя да е конкретна и съотносима към неговата хипотеза. Мотивите е желателно да са изложени в самия акт, по изключение да се намират в друг документ от административната преписка, към който се препраща, докато в настоящият случай липсват.

Поради естеството на административния акт, което не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 АПК административната преписка следва да се изпрати на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят претендираните разноски, които се установиха в размер на 10 лв. за държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.1, пр.1 във вр.с чл.173, ал. 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза вид Д от 31.07.2025 г. на Консулско длъжностно лице - Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Й., по заявление от 03.02.2025 г., подадено от О. А., гражданка на С., [дата на раждане] , паспорт № N., действаща чрез законния си представител К. А., гражданка на С., [дата на раждане] , паспорт № N..

ИЗПРАЩА делото като преписка на Консулско длъжностно лице - Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в [населено място], Й., за ново произнасяне по заявление от 03.02.2025 г., подадено от О. А., гражданка на С., [дата на раждане] , паспорт № N., действаща чрез законния си представител К. А., гражданка на С., [дата на раждане] , паспорт № N., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на О. А., гражданка на С., [дата на раждане] , паспорт № N., действаща чрез законния си представител К. А., гражданка на С., [дата на раждане] , паспорт № N., разноски по делото в размер на 5,11 евро (пет евро и 11 евро цента), с левова равностойност 10 лв. (десет лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: